

Arrest

nr. 322 609 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 september 2024, thans de Minister van Asiel en Migratie, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. QUESTIAUX en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 9 augustus 2021 door de federale politie van Brugge aangehouden nadat ze werd aangetroffen in een koelwagen, onderweg naar het Verenigd Koninkrijk.

1.2. Op 11 augustus 2021 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 23 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 23 december 2022 (RvV 23 december 2022, nr. 282 497).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 20 januari 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}). Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad in zijn arrest van 11 augustus 2023 (RvV 11 augustus 2023, nr. 292 834).

1.5. Op 20 december 2022 legde verzoekster en haar Belgische partner Z. S. E. een verklaring van wettelijke samenwoning af die op 21 maart 2023 door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen werd geregistreerd.

1.6. Verzoekster diende op 21 november 2023 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van haar Belgische, wettelijk samenwonende, partner.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 september 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 30 september 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 21/11/2023 werd ingediend door:

Naam: B.(…)

Voorna(a)m(en): S.(…) K.(…)

Nationaliteit: Ethiopië

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar wettelijk geregistreerde partner, de genaamde Z.(…) S.(…) E.(…) °(…) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Betrokkene werd als de genaamde F.(…) T.(…) °(…) op 09/08/2021 van Eritrea door de federale politie van Brugge aangetroffen in een koelwagen als illegale verstekeling op weg naar het Verenigd Koninkrijk. Ze werd aangehouden en overgebracht naar het centrum van Holsbeek. Op 11/08/2021 vroeg ze aldaar asiel aan. Aanvankelijk verklaarde ze minderjarig te zijn, maar later trok ze deze verklaring in en verklaarde ze 23 jaar te zijn (ook de besluiten van de botscan bevestigde de meerderjarigheid). Verder bleek uit de resultaten van de vingerafdrukken dat ze reeds in Roemenië op 08/04/2021 asiel had aangevraagd onder de naam K.(…) S.(…) van Ethiopië en geboren op 23/02/1993. Haar dossier werd aldaar afgesloten op 18/08/2021 omdat ze aldaar het opvangcentrum had verlaten. Op 23/06/2022 werd haar asielaanvraag ook in België negatief afgesloten en bevestigd door de RVV op 23/12/2022.

Op 20/12/2022 had ze reeds vrij snel een verklaring wettelijke samenwoont ingediend onder de naam K.(…) S.(…) °(…) met de genaamde Z.(…) S.(…) E.(…) zonder enig bewijs van identiteit, enkel bewijs ongehuwde staat waarin naast de identiteit enkel het geboortjaar staat vermeld. Ondanks de aanvraag om wettelijk samen te wonen met haar Belgische partner werd op 20/01/2023 de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing werd bevestigd door de RVV in zijn arrest 292.834 van 11/08/2023.

Uiteindelijk werd de wettelijke samenwoont geregistreerd in het rijksregister door de amtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen op 21/03/2023 onder de identiteit van B.(…) S.(…) K.(…) °(…) (ze had een paspoort voorgelegd). Er werd dus geen voorafgaandelijk advies gevraagd aan de DVZ (dienst fraude) mbt haar nieuwe identiteit en ook haar rijksregister werd zomaar aangepast. Nochtans is een extra controle van een nieuwe identiteit geen overbodige luxe gezien de context van haar asiolverhaal. Vooral omdat ze tijdens haar asielinterview in België had verkaart haar paspoort in Roemenië te zijn verloren. Het betreft geen nieuw paspoort want met dat paspoort is ze Roemenië legaal binnengekomen.

Op 21/11/2023 diende ze de aanvraag gezinshereniging in ifv haar wettelijk geregistreerde partner. Ondertussen hebben ze een kind geboren op 17/05/24. Bij de aanvraag gezinshereniging legde ze dus eveneens het Ethiopische paspoort voor afgeleverd op 17/06/2019 met de volgende identiteit B.(…) S.(…) K.(…) °(…) (deze had ze dus ook reeds voorgelegd voor de registratie van de wettelijke samenwoont).

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

In ieder geval wanneer een EU- lidstaat overweegt om alsnog een verblijfstitel af te leveren, deze lidstaat op grond van artikel 25, lid 1, eerste alinea, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (SUO) stelselmatig het Schengeninformatiesysteem (SIS) dient te raadplegen

Echter uit de raadpleging van de SIS blijkt dat betrokkene onder de identiteit B.(...) S.(...) K.(...) °(...) door Roemenië geseind staat (Schengen ID: (...)) onder artikel 24 en 25 van de verordening EU 2018/1861 met weigering tot toegang en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. De seining is te wijten aan een inreisverbod dat werd genomen op 12/08/2021 en ingevoerd in de SIS databank op 31/01/2022 en geactualiseerd op 27/07/2024.

Gezien betrokkene gesignaleerd staat in het SIS ter fine van weigering van toegang tot het Schengengrondgebied, kan een verblijfstitel uitsluitend worden afgegeven “om ernstige redenen”, in het bijzonder om humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen. Volgens het arrest C-193/1904/03/2021 van het Hof van Justitie kunnen het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de rechten van het kind, vallen onder het begrip “ernstige redenen in de zin van artikel 25, lid 1, SUO. Verder benadrukt het Hof echter ook dat er rekening moet worden gehouden met de belangen van de signalerende staat.

Dus dient er in navolging van het bovenstaand arrest van het Hof van Justitie te worden beoordeeld indien het gezinsleven dewelke is gevormd in België kan beschouwd worden als een voldoende ernstige reden om haar alsnog een verblijfstitel af te leveren en de seining door Roemenië als verwaarloosbaar te beschouwen.

Met betrekking tot het gezinsleven kan opgemerkt worden dat het gezin is gevormd nadat de seining door Roemenië is ingevoerd. Niettegenstaande betrokkene in principe het Schengengrondgebied niet langer mocht betreden; werd haar alsnog toegestaan de wettelijke samenwoning in België af te sluiten en werd haar niet belet een gezin te vormen. In ieder geval volstaat het louter bestaan van een gezinsband niet als rechtvaardiging om aan betrokkene een verblijfsrecht toe te kennen.

Echter om hieruit alsnog verblijf te bekomen, had betrokkene dus voorafgaand de aanvraag gezinsherenging de mogelijkheid gehad eerst een verzoek in te dienen om kennisgeving of om correctie of verwijdering van de signalering uit SIS II te vragen en dit in elk willekeurig Schengenland, dus evengoed in België. Artikel 40 van de verordening EU 2018/1861 voorziet immers dat een signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf kan worden gewist wanneer de beslissing die eraan ten grondslag lag, door de bevoegde autoriteit is ingetrokken of nietig verklaard. Betrokkene had dus eveneens de mogelijkheid gehad om voorafgaand de aanvraag gezinsherenging de opheffing van het inreisverbod te vragen aan de bevoegde Roemeense autoriteiten. Betrokkene had dus moeten weten dat het vormen van een gezinsleven op het Schengengrondgebied, terwijl haar de toegang en verblijf werd verboden, een precair karakter zou kennen, gezien de seining nog steeds van toepassing en actueel is.

In dat opzicht is het niet onredelijk te stellen om het verblijf van betrokkene in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 te weigeren, gezien ze niet voldoet aan de algemene binnenkomstvoorwaarden (artikel 6 van de verordening 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) en bovendien ook niet voldoet aan artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15/12/80, gezien één van deze voorwaarden is niet met het oog op weigering van toegang gesignaleerd zijn in het SIS (Schengen Informatiesysteem).

Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd en het attest van immatriculatie geldig tot 16/01/2025 dient te worden ingetrokken.

(...)”

1.8. Op 16 juli 2024 werd door verzoekster een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van haar Belgisch minderjarig kind.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

*“Troisième moyen : atteinte disproportionnée au droit à la vie privée et familiale au regard de l’article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme (CEDH)”**

Dans la décision contestée, il est correctement motivé qu'il ne ressort pas que l'interdiction d'entrée ait été levée ou annulée, étant donné que la signalisation était toujours enregistrée dans le système SIS il y a quelques semaines. Rien dans le dossier administratif n'indique que la requérante ait demandé ou obtenu la levée de l'interdiction d'entrée.

Cependant, pour que la demande de regroupement familial prime sur cette interdiction, il est nécessaire d'évaluer si le lien de dépendance entre la requérante et sa famille peut justifier un droit de séjour dérivé, conformément à l'arrêt K.A. contre la Belgique (affaire C-82/16) rendu par la Cour de Justice de l'Union européenne le 8 mai 2018. Dans cet arrêt, la Cour de Justice juge ce qui suit :

« § 51 : À cet égard, la Cour a déjà établi qu'il existe des situations très particulières dans lesquelles [...] un droit de séjour doit néanmoins être accordé à un ressortissant de pays tiers qui est membre de la famille de ce citoyen de l'Union, car sinon, la citoyenneté de l'Union perdrait son effet utile si le citoyen concerné, du fait du refus de reconnaître un tel droit, était effectivement contraint de quitter l'ensemble du territoire de l'Union, se voyant ainsi privé de la jouissance effective des principaux droits découlant de ce statut [...]. »

« § 54 : À cet égard, il appartient toutefois aux États membres de déterminer comment ils mettent en œuvre le droit de séjour dérivé qui, dans des situations très particulières visées au point 51 du présent arrêt, doit être accordé au ressortissant de pays tiers en vertu de l'article 20 TFUE [...]. »

« § 78 : À cet égard, il convient de rappeler que le droit de séjour qui, en vertu de l'article 20 TFUE, est accordé aux ressortissants de pays tiers membres de la famille d'un citoyen de l'Union, est un droit de séjour dérivé qui vise à protéger les libertés de circulation et de séjour du citoyen de l'Union [...]. »

« § 89 : Il convient en outre de rappeler que le droit de séjour dans l'État membre d'accueil, que le ressortissant de pays tiers membre de la famille d'un citoyen de l'Union tire de l'article 20 TFUE, découle directement de cet article et ne suppose pas que le ressortissant de pays tiers dispose déjà d'un autre titre de séjour pour le territoire de l'État membre en question. En outre, ce droit de séjour doit bénéficier à ce ressortissant de pays tiers dès que la relation de dépendance entre lui et le citoyen de l'Union existe, de sorte que, à compter de ce moment et aussi longtemps que cette relation de dépendance persiste, il ne peut être considéré comme séjournant illégalement sur le territoire de l'État membre en question au sens de l'article 3, point 2, de la directive 2008/115. »

Le droit de séjour dérivé s'applique à condition que :

- Il existe une relation de dépendance telle entre le citoyen de l'Union et le ressortissant de pays tiers que le refus d'accorder un droit de séjour dérivé à ce dernier entraînerait le départ forcé du citoyen de l'Union de l'Union. Cette question doit être évaluée selon les instructions de la Cour de Justice, et doit être appréciée différemment selon que le citoyen de l'Union est mineur ou majeur (§§63-76) ;
- Aucun fait punissable n'est constaté, ce qui permettrait d'établir que le ressortissant de pays tiers représente une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité publique. La Cour de Justice souligne que ces notions doivent être interprétées strictement (§91), que cette menace doit être évaluée concrètement dans chaque cas (§§93-94), et qu'une attention particulière doit être accordée à la vie familiale et familiale ainsi qu'à l'intérêt supérieur de l'enfant (§90). La Cour de Justice précise également qu'il ne peut être fait référence automatiquement aux motifs ayant justifié l'interdiction d'entrée ; la menace éventuelle doit être évaluée au moment de la demande de regroupement familial (§96).

Dans la mesure où la partie défenderesse estime que le signalement en Roumanie justifie la décision de refus, elle ne mentionne pas la jurisprudence pertinente, puisqu'elle ne fait pas référence à l'arrêt de la Cour de Justice dans l'affaire C-82/16 du 8 mai 2018, ou à tout autre examen de proportionnalité en prenant en considération les éléments familiaux :

92. Dans ce contexte, il faut constater que le refus d'accorder un droit de séjour serait conforme au droit de l'Union, dans la mesure où il est fondé sur l'existence, compte tenu notamment des infractions commises par un ressortissant d'un pays tiers, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité publique, même si ce refus oblige le citoyen de l'Union, membre de la famille de ce ressortissant, à quitter le territoire de l'Union.

93. Cette conclusion ne peut cependant être faite automatiquement, uniquement sur la base du casier judiciaire de l'intéressé. Elle ne peut découler que d'une évaluation concrète de toutes les circonstances actuelles et pertinentes de l'affaire, à la lumière du principe de proportionnalité, de l'intérêt de l'enfant et des droits fondamentaux, dont la Cour garantit le respect.

94. Dans cette évaluation, il convient de prendre en compte, notamment, le comportement de l'intéressé, la durée et la légitimité de son séjour sur le territoire de l'État membre concerné, la nature et la gravité de l'infraction commise, le degré de danger actuel que représente l'intéressé pour la société, ainsi que l'âge des enfants éventuellement impliqués, leur état de santé, ainsi que leur situation économique et familiale.

Dans la décision contestée, il n'est cependant jamais expliqué en quoi l'intéressé représenterait, aujourd'hui, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, d'autant plus qu'elle n'a pas commis des faits d'ordre public, mais qu'il semblerait que ce signalement en Roumanie ait un lien avec son identité.

Les motifs donnés montrent que la demande de séjour est refusée parce que, au moment de son dépôt, la partie demanderesse était sous le coup d'une interdiction d'entrée imposée par les autorités roumaines.

Pourtant aucune analyse n'est faite quant à la relation de dépendance justifiant l'octroi d'un droit de séjour dérivé fondé sur l'article 20 du TFUE, comme indiqué dans l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union

européenne dans l'affaire K.A. et autres (CJUE 8 mai 2018, K.A. et autres, n° C82/16). La partie défenderesse, ne se réfère pas à l'arrêt K.A. et autres, alors que plusieurs éléments doivent être mentionnés dans la situation actuelle : la requérante est en couple avec une ressortissant belge et d'autre part, elle a un enfant belge qui a moins d'un an. Aucune analyse n'est faite.

Tout au plus, la partie adverse va expliquer qu'elle a eu cette relation alors qu'elle le savait qu'elle était en séjour irrégulier en Belgique, et que c'est dans ce contexte qu'elle a créé sa relation amoureuse. La requérante souhaite préciser qu'elle a fait une demande de protection internationale, et qu'elle a été en possession d'une attestation d'immatriculation et c'est dans ce contexte qu'elle a également rencontré son compagnon. D'autre part, elle a un enfant. Il s'agit de toute une série d'éléments démontrant de son lien avec son mari, et son enfant. Un départ ne serait pas possible pour cette dernière. Elle laisserait son enfant qui a la nationalité belge et qui est encore très jeune.

Sur la base de la jurisprudence mentionnée dans l'affaire K.A. et autres, il ne peut être exigé de prouver que sa présence est indispensable, mais qu'il convient de se pencher sur l'intérêt supérieur de l'enfant, cela n'a pas été fait par la partie adverse.

Dans l'arrêt précité K.A. et autres, la Cour a fourni plusieurs lignes directrices pour mener l'examen de la dépendance lorsque le citoyen de l'Union concerné est mineur, comme c'est le cas ici (CJUE, 8 mai 2018, K.A. et autres, n° C-82/16, §§ 70-76). Le point de départ est que l'existence d'un lien familial entre le citoyen de l'Union mineur et son parent ressortissant d'un pays tiers, qu'il soit biologique ou juridique, ne peut pas suffire à justifier l'octroi d'un droit de séjour dérivé à ce parent en vertu de l'article 20 du TFUE sur le territoire de l'État membre dont l'enfant mineur est ressortissant. Il doit exister une relation de dépendance telle que l'enfant serait, en pratique, contraint de quitter le territoire de l'Union si le droit de séjour est refusé au ressortissant.

Lors de l'évaluation de l'existence d'une telle relation de dépendance, il est pertinent de savoir qui détient l'autorité parentale sur l'enfant et si la charge légale, financière et affective de l'enfant repose sur le parent ressortissant d'un pays tiers. Il convient également de déterminer lequel des parents assure les soins effectifs de l'enfant et s'il existe une relation de dépendance effective entre l'enfant et le parent ressortissant d'un pays tiers. Dans le cadre de cette évaluation, les autorités compétentes prennent en considération le droit au respect de la vie familiale, tel que consacré à l'article 7 de la Charte, en lien avec l'obligation de respecter l'intérêt supérieur de l'enfant reconnu à l'article 24, paragraphe 2, de la Charte.

En l'espèce, la mère comme le père s'occupent de l'enfant, ont l'autorité parentale sur l'enfant, ... l'enfant dépend de manière effective de sa maman.

La Cour de Justice, dans l'arrêt précité K.A. et autres, a affirmé que le fait que l'autre parent, lorsque celui-ci est citoyen de l'Union, soit effectivement capable et disposé à assumer seul la prise en charge quotidienne effective de l'enfant constitue un élément pertinent, mais ne suffit pas en soi pour conclure que la relation de dépendance requise entre le parent ressortissant d'un pays tiers et le citoyen mineur de l'Union n'existe pas. Pour arriver à une telle conclusion, il est nécessaire de tenir compte, dans l'intérêt supérieur de l'enfant, de toutes les circonstances de l'affaire, notamment l'âge de l'enfant, son développement physique et émotionnel, la qualité de sa relation affective avec chacun de ses parents, ainsi que le risque pour l'équilibre de l'enfant en cas de séparation d'avec son parent ressortissant d'un pays tiers. La cohabitation ou non du parent ressortissant d'un pays tiers avec le citoyen mineur de l'Union constitue l'un des facteurs pertinents à considérer pour déterminer l'existence d'une relation de dépendance, mais n'est pas une condition nécessaire.

Ces lignes directrices ont été récemment confirmées par la Cour et ont été davantage précisées dans l'arrêt Subdelegación del Gobierno en Toledo du 5 mai 2022 dans l'affaire C-451/19.

(...)

Troisièmement, la partie requérante estime que la décision attaquée contrevient à l'article 8 de la CEDH en raison de l'existence d'une vie familiale en Belgique avec son époux et enfant belge, un fait qui n'est pas contesté par la partie défenderesse. La décision porte une atteinte disproportionnée à son droit à la vie privée et familiale, dès lors que l'interdiction d'entrée de l'empêche de revenir voir son époux et son enfant pendant une longue période. Son époux et son enfant, bien que belges, ne pourraient régulièrement se rendre auprès de la requérante en raison de ses engagements professionnels, ce qui renforcerait le caractère disproportionné de la mesure."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ondertussen ongeveer 3,5 jaar in België verblijft. Ze legde op 20 december 2022 een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar (statische) Belgische partner Z. S. E., diende op die basis op 21 november 2023 een aanvraag in van een verblijfskaart van een

familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) en werd op 17 mei 2024 moeder van het Belgische kind Z. S. R. E.

3.4. De gemachtigde van de staatssecretaris weigert echter het recht op verblijf van verzoekster en stelt hierbij het volgende: *“Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).”* In de beslissing wordt hierbij gewezen op het feit dat verzoekster het voorwerp is van een Roemeens inreisverbod, waardoor zij SIS-geseind werd door de Roemeense autoriteiten met het oog op weigering van toegang en verblijf. Aangezien de SIS-seining dateert van vóór de gezinsvorming in België, is de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel dat verzoekster voorafgaandelijk de *“correctie of verwijdering van signalering uit SIS II”* moeten vragen of de opheffing van het inreisverbod aan de Roemeense autoriteiten.

3.5. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, waarnaar verzoekster in haar derde middelonderdeel verwijst (HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A. e.a. t. België; HvJ 5 mei 2022, nrs. C-451/19 en C-532/19, Subdelegación del Gobierno en Toledo t. XU en QP), blijkt dat een meerderjarig derdelands familielid van een statische Unieburger toch een afgeleid verblijfsrecht kan genieten op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU), zelfs wanneer niet voldaan is aan de (wettelijke) voorwaarden voor gezinshereniging. Dit is het geval wanneer er tussen de derdelander en de statische Unieburger een zodanige afhankelijkheidsband bestaat dat de statische Unieburger het grondgebied van de Europese Unie zou moeten verlaten mocht zijn familielid geen verblijfsrecht krijgen. Volgens verzoekster had de verwerende partij moeten nagaan of zij in aanmerking kwam voor dergelijk afgeleid verblijfsrecht, bij uitstek in het licht van haar recht op gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

3.6. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekster:

“Waar verzoekende partij aanhaalt aanspraak te maken op een afgeleid verblijfsrecht, wenst verwerende partij te repliceren dat het verzoekende partij vrij staat om de opheffing van signalement uit de SIS II te vragen en dat zij daarbij alle volgens haar nuttige argumenten kan laten gelden en dat dit (zelfs) vanuit België kan worden aangevraagd.

Er is dus een belangrijk verschil met de rechtspraak KA t. België dd. 08.05.2018 met nr. C-82/16. In overweging 55 en overweging 56 van dat arrest staat vermeld wat volgt:

55 Volgens de nationale praktijk die in de hoofdzaken aan de orde is, geldt voor het onderzoek van de verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging en voor de eventuele toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU, als voorwaarde dat de betrokken derdelander eerst het grondgebied van de Unie verlaat om een 5 aanvraag tot opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde inreisverbod in te dienen. Tevens volgt uit de verwijzingsbeslissing dat, zolang deze derdelander niet de opheffing of opschorting van zijn inreisverbod heeft verkregen, niet wordt onderzocht of eventueel sprake is van de in punt 52 van het onderhavige arrest vermelde afhankelijkheidsverhouding tussen die derdelander en het lid van zijn familie dat een Unieburger is.

56 Anders dan de Belgische regering stelt, kan door de verplichting van de derdelander in het kader van de in geding zijnde nationale praktijk om het grondgebied van de Unie te verlaten teneinde om opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, aan de nuttige werking van artikel 20 VWEU afbreuk worden gedaan indien de nakoming van die verplichting er, wegens het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding tussen die derdelander en een Unieburger die lid is van zijn familie, toe leidt dat laatstgenoemde feitelijk gedwongen is hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie te verlaten voor een tijd die, zoals de verwijzende rechter opmerkt, onbepaald is

Aangezien voor een verzoek tot opheffing van het SIS-signalement de verzoekende partij in België kan blijven, kan de familie van verzoekende partij eveneens in België blijven en moeten zij aldus België niet verlaten voor een onbepaalde tijd zoals dat in het arrest KA t. België wel het geval was.

Bijgevolg diende er in casu ook geen onderzoek te gebeuren naar het bestaan van een afgeleid verblijfsrecht.

Voorts wordt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk gemotiveerd als volgt:

Met betrekking tot het gezinsleven kan opgemerkt worden dat het gezin is gevormd nadat de seining door Roemenië is ingevoerd. Niettegenstaande betrokkene in principe het Schengengrondgebied niet langer mocht betreden; werd haar alsnog toegestaan de wettelijke samenwoning in België af te sluiten en werd haar niet belet een gezin te vormen. In ieder geval volstaat het louter bestaan van een gezinsband niet als rechtvaardiging om aan betrokkene een verblijfsrecht toe te kennen.

Echter om hieruit alsnog verblijf te bekomen, had betrokkene dus voorafgaand de aanvraag gezinshereniging de mogelijkheid gehad eerst een verzoek in te dienen om kennisneming of om correctie of verwijdering van de signalering uit SIS II te vragen en dit in elk willekeurig Schengenland, dus evengoed in België. Artikel 40 van de verordening EU 2018/1861 voorziet immers dat een signalering met het oog op weigering van

toegang en verblijf kan worden gewist wanneer de beslissing die eraan ten grondslag lag, door de bevoegde autoriteit is ingetrokken of nietig verklaard. Betrokkene had dus eveneens de mogelijkheid gehad om voorafgaand de aanvraag gezinshereniging de opheffing van het inreisverbod te vragen aan de bevoegde Roemeense autoriteiten.

Betrokkene had dus moeten weten dat het vormen van een gezinsleven op het Schengengrondgebied, terwijl haar de toegang en verblijf werd verboden, een precair karakter zou kennen, gezien de seining nog steeds van toepassing en actueel is.

In dat opzicht is het niet onredelijk te stellen om het verblijf van betrokkene in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 te weigeren, gezien ze niet voldoet aan de algemene binnenkomstvoorwaarden (artikel 6 van de Verordening 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes) en bovendien ook niet voldoet aan artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15/12/80, gezien één van deze voorwaarden is niet met het oog op weigering van toegang gesignaleerd zijn in het SIS (Schengen Informatiesysteem).

Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd en het attest van immatriculatie geldig tot 16/01/2025 dient te worden ingetrokken.

Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met het arrest KA t. België dd. 08.05.2018 met nr. C-82/16”

3.7. Uit het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, dat door beide partijen wordt geciteerd, blijkt dat het (Roemeense) inreisverbod eventueel rechtsgeldig kan worden aangewend om verzoeksters verblijfsaanvraag af te wijzen, op voorwaarde evenwel dat werd onderzocht of er geen dusdanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en verzoekster zodat de weigering om laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd.

In casu betekent dit dat de gemachtigde van de staatssecretaris had moeten onderzoeken of er een dergelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoekster en haar wettelijk samenwonende partner in functie waarvan ze haar gezinsherenigingsaanvraag indiende. De Raad treedt verzoekster bij waar zij in haar middel stelt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat dergelijk onderzoek door verweerder gevoerd werd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster wettelijk samenwoont met haar partner en dat zij thans samen een kind hebben dat nog geen jaar oud is. Hoewel het bestaan van een afhankelijkheidsband in het kader van de K.A.-rechtspraak onderzocht moet worden ten opzichte van de persoon in functie waarvan het verblijfsrecht wordt gevraagd, *in casu* verzoeksters wettelijk samenwonende partner, treedt de Raad verzoekster bij waar zij stelt dat bij de beoordeling in het licht van haar recht op gezinsleven ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met het (Belgische) kind dat op 17 mei 2024 werd geboren. De zorg voor een minderjarig kind kan immers een element zijn dat ervoor zorgt dat de weigering van het verblijfsrecht van de moeder tot gevolg heeft dat ook de vader, die *in casu* een Unieburger is, feitelijk gedwongen zou worden om samen met het kind en de moeder het grondgebied van de Unie te verlaten. Er zou dus ook rekening gehouden moeten worden met de belangen van het kind van verzoekster en haar partner, maar ook dit blijkt geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing.

3.8. Zowel in de bestreden beslissing als in haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat “(...) voor een verzoek tot opheffing van het SIS-signalement de verzoekende partij in België kan blijven, (...) de familie van verzoekende partij eveneens in België (kan) blijven en moeten zij aldus België niet verlaten voor een onbepaalde tijd zoals dat in het arrest KA t. België wel het geval was”. De Raad ziet evenwel niet in hoe een verzoek tot opheffing van de SIS-seining, dat beweerdelijk vanuit België zou kunnen worden ingediend, verzoeksters situatie zou kunnen veranderen. Zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen wordt immers uitdrukkelijk het volgende aangegeven: “Artikel 40 van de verordening EU 2018/1861 voorziet immers dat een signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf kan worden gewist wanneer de beslissing die eraan ten grondslag lag, door de bevoegde autoriteit is ingetrokken of nietig verklaard. Betrokkene had dus eveneens de mogelijkheid gehad om voorafgaand de aanvraag gezinshereniging de opheffing van het inreisverbod te vragen aan de bevoegde Roemeense autoriteiten.” Hieruit blijkt dat een eventuele opheffing van de SIS II-signalerings vereist dat de beslissing die er initieel aan ten grondslag ligt, *in casu* het Roemeense inreisverbod, werd ingetrokken of nietig verklaard. Verzoekster zou dus ook vanuit België het Roemeense inreisverbod moeten kunnen laten intrekken of nietig verklaren. Nergens wordt echter toegelicht op welke wijze verzoekster anno 2024 vanuit België zou kunnen bewerkstelligen dat het Roemeense inreisverbod van 12 augustus 2021 zou worden ingetrokken of nietig verklaard. Er wordt dus niet aangetoond dat zij zich in een situatie bevindt die zou verschillen van deze van de betrokkenen in het K.A.-arrest van het Hof van Justitie.

3.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt in de bestreden beslissing nergens een verwijzing op naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, maar wel naar een arrest van de Raad van State. Hierbij wordt evenwel een onjuist arrestnummer vermeld. Wellicht wordt een zaak bedoeld met rolnummer 238.596, die aanleiding gaf tot een arrest van 9 augustus 2016 (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596). In dit arrest zet de Raad van State uiteen dat een derdelander die een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie om verblijfsrecht te kunnen genieten, het recht moet hebben om België binnen te komen. De erkenning van het verblijfsrecht vereist dus in het kader van deze Raad van State-rechtspraak niet alleen de naleving van de voorwaarden, zoals omschreven in de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 41 van de vreemdelingenwet, maar ook de afwezigheid van een inreisverbod. De Raad merkt op dat dit arrest van de Raad van State dateert van vóór het K.A.-arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, waarin het Hof van Justitie deze nationale praktijk strijdig acht met artikel 20 van het VWEU. Bijgevolg kan met de verwijzing naar de Raad van State-rechtspraak in de bestreden beslissing niet langer rekening worden gehouden.

3.10. De Raad stelt vast dat geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar het al dan niet bestaan van een afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar wettelijk samenwonende partner en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er rekening werd gehouden met hun minderjarig kind. Verzoekster kan dan ook worden bijgetreden waar zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert in het licht van de K.A.-rechtspraak van het Hof van Justitie en het recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat geen noodzaak om verder in te gaan op de overige middelenonderdelen nu de eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN